

Bij de dood van een wielrenner

In een krant lazen we dat 40 jaar geleden Richard Depoorter op de Sustenpass in Zwitserland was verongelukt en men dit in zijn geboortedorp Ichtegem zou herdenken. Dit deed bij ons een lichtje branden en we herbeleefden de mooie zomer van 1948.

In 1948 kwam Michel Beerlandt, een bedrijvige ambtenaar uit de dienst Registratie en Domeinen, regelmatig opzoeken doen in de stadsbibliotheek. Op een dag vertelde hij dat hij op zoek was naar een vierde man om een rondrit doorheen Zwitserland te maken met zijn pas aangekochte wagen. Michel zou de reis maken met twee collega's, een uit Brugge en een uit Brussel. Wij kregen de kans als vierde passagier mee te reizen.

Die reis was achteraf beschouwd een soort rally. We vertrokken op een mooie juli-dag om 16 u. in Oostende, om vervolgens in Brugge en in Brussel de collega's van Michel op te halen. De volgende ochtend om 7 u. verlieten we

Brussel om over Luxemburg naar Zwitserland te rijden.

Depoorter en Ockers

Michel was een ongelooflijke man: hij reed ons in één trek via Basel, Luzern, over de Sint-Gottard tot aan de Italiaanse grens. Toen restten ons nog twee dagen om terug te keren, want we moesten opnieuw aan het werk.

's Anderendaags reden we terug naar de Sint-Gottard en sloegen de richting van de Sustenpass in. Om de andere kant te bereiken moesten we door een niet-verlichte tunnel. Daar zagen we de plaats waar twee weken voordien wielrenner Richard Depoorter was verongelukt. Het was er donker en kil. Zonder evenwel te kunnen stoppen zagen we toch dat er een bloementuil lag. We werden alle vier stil bij de gedachte aan de kranige West-Vlaamse renner die niet zoveel geluk had gekend. Zijn beloftevolle loopbaan werd onderbroken door de Tweede Wereldoorlog, waarvoor hij werd opgeroepen en krijgsgevangen werd genomen.

Toen we Frankrijk wilden doorrijden was er juist een tijdrit van de Ronde van Frankrijk bezig. Uit een restaurant in Colmar zagen we de eerste renners voorbijrijden. De eerste Belg die we opmerkten was Stan Ockers, die zelf enkele jaren later zou verongelukken op de wielbaan van Antwerpen.

Om een lange geschiedenis kort te maken: Michel Beerlandt verliet enkele jaren later Oostende; hij kreeg een bevordering en trok naar Limburg. Intussen had hij in 1951 een boek gepubliceerd onder de titel „De menselijke factor in de Openbare besturen”. Er zouden nog andere boeken volgen.

Streekgenoten

Waarom nu dit hele verhaal? Wel, omdat er zo van die toevalligheden zijn in het leven. In dezelfde krant, waarin ik las over de herdenking van het overlijden van Richard Depoorter, zag ik op een andere bladzijde het over-

Michel Beerlandt (uiterst rechts) met zijn drie reisgezellen op de St.-Gottard in juli 1948.

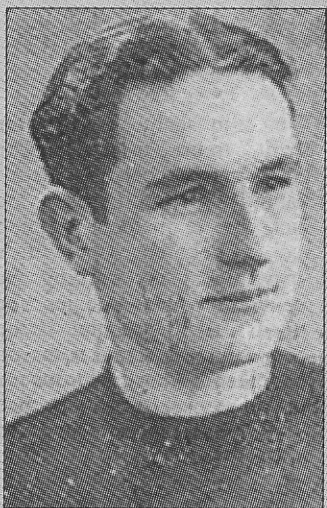
lijdensbericht van Michel Beerlandt. Hij bleek op 19 juli in Hasselt te zijn gestorven na een kortstondige ziekte.

Dat zijn zo van die kleine toevallen, vooral als men daarbij bedenkt dat beiden uit dezelfde streek kwamen: Michel Beerlandt zag het levens-

licht in Torhout op 7 april 1916 en Richard Depoorter in Ichtegem op 29 april 1915.

We worden even stil bij de gedachte aan wat 40 jaar in een mensenleven maar vertegenwoordigt.

(Omer Vilain)

Het bidprentje van Richard Depoorter die in 1948 verongelukte in Zwitserland.